

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Išmokti pastebėti, aiškiai matyti gėrį, šviesą, grožį. Išmokti matyti ne akimis, o širdimi... Čia yra didis iššūkis, ir gyvenimo mokykla. Pats Kūrėjas to mokina...

Pristabdyti informacinį srautą, pristabdyti minčių srautą savo galvoje ir tiesiog atkreipti dėmesį į tai, kas šalia, tiesiog visa tai pamatyti. Pastebėti gyvenimą aplink, kuriame esu ir tu esi, visa tai pajusti ar pamatyti ne tik akimis. Tam tiesiog būtina sustoti, atsikvėpti, pabūti ir paleisti... Po to, paleisti tai, kas nereikalinga, ne tavo; ir priimti, įkvėpti tai, kas artima, miela, gera, sava...

Nematant ir nejuntant – tai gyvenimas tokioj rudeniškoje tamsoje. Nenorim to... “Šviesoje, matydamas gyvenk, žmogau!” – tarsi Kūrėjas lieptų... Kad tu gyventi, ir ne tik akimis matant, bet ir pačia širdimi, – pats laikas jau dabar.

***Galima sukaupiti daug žinių ir nežinoti nieko. Galima neturėti žinių ir žinoti daug. Tik asmeninės patirties tyloje gimsta praregėjimai.**

***Galima netikėti rojumi – ir gyventi jame. Galima neigti pragarą – ir būti jame.**

***Akli vadina save praregėjusiais. Kurti tvirtina girdintys. Bepročiai vadina save normaliais. Ar atsiras sveikiems vieta pasaulyje?**

***Pabudęs pamatai aplink save miegančius. Užmigęs vėl, nustoji juos matyti.**

***Šviesa neprasiskverbia į užmerktas akis. Šviesa išsklaido tamsą, nes tokia jos prigimtis. Tai dėsnis.**

***Saulė neskirsto į teisius ir neteisius. Saulė tiesiog šviečia. Žmogus, atradęs save, tampa tarsi saulė kitiems.**

***Gyvenantys permainų laikais skundžiasi laikiniais sunkumais, nes nemato kylančios už horizonto saulės.**

Neįmanoma jos matyti, neieškant jos. O ji yra. Matyti saulėtekį ir saulėlydį galime..., bet tik atitraukus, pakėlus savo akis nuo žemės, galima tai padaryti.

***Vieningas, šviesus, jaunas, džiaugsmingas, dainuojantis, mylintis, klestintis... – va toks mūsų būsimas pasaulis!**

**“Mūsų Išganytojas
Jėzus Kristus
sunaikino mirtį ir
nušvietė gyvenimą
savo Evangelija.”**

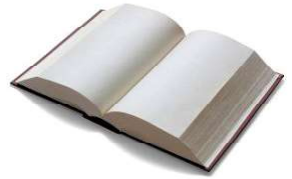
2 Tim 1, 10b

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Jer 31, 7–9; Ps 125, 1–6; Žyd 5, 1–6

Psalmės atliepas

Viešpats mums didžių dalykų padarė, –
kokie mes buvom laimingi!

Evangelija pagal Morkų (10, 46–52)

Iškeliaujant Jėzui su mokiniais ir gausinga minia iš Jericho, aklas elgeta Bartimiejus (Timiejaus sūnus) sėdėjo prie kelio. Išgirdęs, jog čia Jėzus Nazarėnas, jis pradėjo garsiai šaukti: „Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!“ Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Jėzus sustojo ir tarė: „Pašaukite jį“. Žmonės pašaukė neregį, sakydami: „Drąsos! Kelkis, jis tave šaukia“. Tasai, nusimetęs apsiaustą, pašoko ir pribėgo prie Jėzaus. Jėzus prabilo į jį: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Neregys atsakė: „Rabuni, kad praregėčiau!“ Tuomet Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave“. Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

Evangelijos komentaras:

Kai kas iš Jūsų turite mėlynas, lyg dangus, akis. Kitų akys tamsios. Tačiau akių spalva nėra svarbiausias dalykas. Svarbiausia, kad akys būtų sveikos. Jeigu užsimerkę pabandytume kokias dešimt minučių pavaikščioti po kambarį, pajustumė, kaip sunku nieko neužkliudžius eiti. Akys – didelis turtas. Tačiau dėl nelaimingų atsitikimų ir ligų žmonės apanka. Aklieji gyvena visiškoje tamsoje, lyg tamsiausioje naktyje. Aklių žmonių gana daug yra Afrikos ir Azijos kraštuose, kur labai trūksta vaistų akims gydyti. Jiems stengiasi padėti misionieriai, vienuoliai ir vienuolės. Organizuoja apakusiesiems specialias mokyklas, kur jie, dėka aklo prancūzo Luji Brailio 1829 m. išrasto aklujų rašto, išmoka skaityti. Daugelis baigia ne tik vidurines mokyklas, bet ir universitetus. Taip jie nugali savo negalią, užsidirba sau duoną ir jaučiasi naudingi visuomenėje.

Jėzaus laikais Palestinoje buvo daug neregų. Vienas iš jų, vardu Bartimiejus, gyveno netoli Jericho. Toji vietovė buvo labai graži, netoliese savo vandenį plukdė Jordanas ir tyvuliavo Mirties jūra, augo palmės, figmedžiai ir kvapnios gėlės. Akklasis Bartimiejus viso šito nematė. Būdamas jaunas jis stengėsi nepasiduoti savo negaliai. Buvo sunku nematyti savo tėvų, draugų, gėlių, viso to grožio, apie kurį jam pasakodavo aplinkiniai. Anais laikais nebuvo mokyklų akliems ir jokio specialaus darbo, tinkančio aklojo rankoms. Bartimiejus negalėjo užsidirbti pragyvenimui. Kad nenumirtų badu, jis kryžkelėse prašė išmaldos iš praeivių. Gal svajojo apie praregėjimą, tačiau bėgo metai ir niekas jo gyvenime nesikeitė.

Vieną dieną jis išgirdo, jog Izraelyje atsirado kažkoks pranašas, kuris gydo neregus, raišus, kurčius. Viltis atsirado Bartimiejaus širdyje. Jis pradėjo ieškoti progos, kaip susitikti su Jėzumi iš Nazareto. Kartą jam besėdint, būrys žmonių artėjo link jo. Jis paklausė, kas artinasi. Jam buvo atsakyta, kad eina Jėzus. Tada Bartimiejus pradėjo garsiai šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Jėzus paklausė: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Neregys atsakė: „Rabuni, kad praregėčiau!“ Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“ Ir akklasis praregėjo.

Kai mes turime sveikas, reginčias akis, nesame kurti ar paralyžiuoti, kartais mums gali kilti keista mintis, jog neturime ko prašyti Dievo. Mums lyg visko užtenka. Esame kaip ir laimingi. *Tada apsieitume (apsieiname) ir be Dievo.* Čia yra viena didžiausių ir lemtingų mūsų gyvenimo klaidų... Užmirštame, jog ne vien duona žmogus gyvas, ne vien gyvybė išreiškia mūsų gyvenimo pilnatviškumą. Svarbu ne tik fizinė sveikata, bet ir visapusiška žmogaus sveikata. Galima turėti sveikas akis, tačiau nematyti savo artimųjų nelaimių ir pagalbos prašymų. Galima turėti ausis ir negirdėti kito žmogaus. Galima turėti rankas, bet tingėti dirbti. Toks žmogus visas serga, ne vien akys ar ausys...

Ką švenčiame per Šventųjų ir Vėlinių šventes?

Lapkričio pradžioje prisimename mirusius savo artimuosius. Į šią dieną įžengiame pirmiausia iškilmingai ir džiugiai paminėję visus šventuosius. Tuo paliudijame tikėjimą, kad gyvenimas nugali mirtį. Gyvenimas su Dievu, Jo artumoje. Per abi iškilmes mes atsiduriame mirties slėpinio akivaizdoje ir esame kviečiami atnaujinti amžinojo gyvenimo viltį.

Visų Šventųjų dieną šventėme šventųjų nuopelnus, tai yra Dievo dovanas, nuostabų Dievo veikimą tuose žmonėse, kurie dosniai atsiliepė į Jo malonę. Šventėme liudijimą, kad įmanoma sekti Kristumi, su viskuo, kas iš to išplaukia. Prisimename, jog kiekvienas esame pašaukti tapti šventais.

Mirusiųjų minėjime Bažnyčia kviečia melstis už visus mirusiuosius, ne vien savo artimuosius ar mums brangius žmones. Derėtų labiausiai užtarti tuos, kurių niekas neprisimena.

Paprotys melstis už mirusiuosius yra senas kaip pati Bažnyčia, tačiau pati liturginė šventė buvo įsteigta tik 998 m. lapkričio 2-ąją. Pirmasis tai padarė šventas prancūzų benediktinas vienuolis vardu Odilonas, penktasis Kliuni vienuolyno abatas. Po kelių šimtmečių šią praktiką perėmė ir Roma – XIV amžiuje šventė tapo visuotine. Šią dieną minime Kristaus prisikėlimą, visiems mums atvėrusį kelią į būsimąjį prisikėlimą.

Įprasta šiomis dienomis aplankyti mirusiųjų kapus, melstis ir uždegti žvakę, gyvo atminimo ir vilties susitikti amžinybėje ženklai. Šią dieną įprastai susitinka ir labiau nutolę giminaičiai, prisimenami mirusieji artimieji, tautai ar visuomenei svarbūs žmonės – mūsų šaknys.

Įvairios tautos yra išsaugojusios įvairias tradicijas, susijusias su mirusiųjų minėjimu. Neretai tos tradicijos siekia iki krikščioniškus laikus. Pavyzdžiui, dalinimasis karštais kaštonais (Italijoje, Ispanijoje ar Kroatijoje) ar kitu maistu primena pirmąjį stalo bendrystės elementą, sutinkamą visose kultūrose. 19 a. Lietuvoje per Vėlinės kapinėse būdavo kuriami laužai, deginami seni kapų kryžiai.

Popiežius Pranciškus katechezės metu kalbėjo: *„Kai mirtis artinasi prie artimųjų ar mūsų pačių, pasirodo, kad esame nepasirengę, nemokame net tinkamos „abécélės“ suformuluoti prasmingus žodžius apie šį išliekantį slėpinį. Jis persmelkia pirmuosius žmonių civilizacijos pėdsakus. Galime sakyti, kad žmoniją nuo pradžios lydėjo mirusiųjų kultas.*

Kitos prieš mus buvusios civilizacijos turėjo drąsos pažvelgti mirčiai į akis. Tai buvo įvykis, kurį vyresnieji pasakodavo jaunajai kartai, neišvengiama tikrovė, įpareigojanti žmogų gyventi dėl absoliutaus idealo (...).

Mirtis apnuogina mūsų gyvenimą. Ji leidžia suvokti, kad puikybės, pykčio ir neapykantos aktai buvo visiškai veltui: visiškai tuštybė. Su gailėsčiu suvokiame, kad nepakankamai mylėjome, kad nesiekėme to, kas esminga. Kita vertus, matome, kad pasėjome tikrai gerų dalykų: tai mellės ryšiai, dėl kurių aukojomės.

(...) Krikščioniškoji viltis kyla iš Jėzaus nuostatos žmogaus mirties atžvilgiu: jei mirtis egzistuoja kūrinijoje, vis dėlto ji yra tarsi randas, iškreipiantis Dievo meilės planą, o išganytojas nori tai išgydyti. (...) Visa mūsų egzistencija yra tarp tikėjimo įkalmės ir baimės bedugnės. Jėzus sako: „Aš nesu mirtis. Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Ar tai tiki?“ Ar tu tiki tuo?

Mes visi mirties slėpinio akivaizdoje esame maži ir beginkliai. Tačiau kokią malonę, jei tuo momentu širdyje išlaikome mažą tikėjimo liepsnelę! Jėzus paims mus už rankos kaip Jayro dukterį ir dar kartą pakartos: „Talita kum!“ „Mergaitė, sakau tau, kelkis“ (plg. Mk 5,

Artėjančios Visų Šventųjų šventė ir Mirusiųjų minėjimo diena

Lapkričio 1 d. (penktadienis), švęsime Visų šventųjų šventę, – sveikinsime šventuosius ir pasidžiaugsime jų pagalba iš Dangaus. Eucharistijos šventimui susirinkime: Šlienavos bažnyčioje – 9 val., o Viršužiglio bažnyčioje – 11 val. O vakare, 17 val., Šlienavos bažnyčioje, švęsime Eucharistiją **su sergančiais, kartu švenčiant ir Ligonio sakramentą**. Palaikysime juos ir linkėsime sveikatos visiems sergantiems

bei vyresnio amžiaus žmonėms, kad jie sveiktų ir stiprėtų.

Lapkričio 2 d. (šeštadienis), švęsime Mirusiųjų minėjimo dieną – Vėlines. Prisiminsime saviškius ir visus žmones, esančius Amžinybėje, pabūsime su jais. Eucharistiją švęsime: Šlienavos bažnyčioje – 13 val., o Viršužiglio bažnyčioje – 11 val.

Kviečiame jungtis į „Dosnumo krepšelio“ iniciatyvą!

Kylant bendram gyvenimo lygiui alkstančiųjų ne mažėja, o daugėja. Kaip parodė Nacionalinio skurdo mažinimo organizacijų tinklo apklausa, Lietuvoje maisto trūksta kas septintam. Praėjusiais metais trūko kas devintam. Prasidėjus šildymo sezonui Caritas sulaukia vis daugiau paramos maistu prašymų, todėl pirmą kartą visoje šalyje skelbia iniciatyvą „Dosnumo krepšelis“.

Dosnumo krepšelių su prašomų paaukoti ilgo galiojimo maisto produktų sąrašais Caritas paruošė dalijimui įmonėse, organizacijose, mokyklose, darbo kolektyvams, šeimoms, pavieniams geradariams.

Paimk krepšelį; pripildyk ilgo galiojimo maisto produktų; gražink, iš kur paėmei.

REIKALINGI PRODUKTAI:

Ryžiai, kruopos, miltai, makaronai, konservai, aliejus, saldumynai, cukrus, kava, arbata.

Iniciatyvos laikas: iššisus metus, nuolat. Nuolat turėkime tokį krepšelį kitam ar kitiems.

CARITO AKCIJA VIŠIOJE LIETUVOJE

DOSNUMO KREPŠELIS

NUO SPALIO 4 D. IKI LAPKRIČIO 17-OSIOS, VARGSTANČIŲJŲ DIENOS

Šv. Mišių šventimas žiemos laiku, Šlienavoje

Prasidėjus žiemos laikui, Šlienavos bažnyčioje, Šv. Mišių šventimas darbo dienomis vyks vakarais 17 val. Savaitės šv. Mišių šventimo tvarką visada rasite skelbimų lentoje.

41). Jis tai pakartos mums, kiekvienam iš mūsų: „Kelkis, prisikelk!“

⇒ Dabar kviečiu jus užsimerkti ir pamąstyti apie savo mirties momentą. Kiekvienas pagalvokime apie savo mirtį ir įsivaizduokime, kad ateis momentas, kai Jėzus paims mus už rankos ir ištars: „Eikš, einam su manimi, kelkis.“ Ten viltis pasibaigs ir įsigalios tikrovė, gyvenimo tikrovė. Gerai įsimąstykime: pats Jėzus ateis prie kiekvieno iš mūsų, paims už rankos švelniai, romiai, su meile. Kiekvienas kartokime Jėzaus žodžius savo širdyje: „Kelkis, eikš. Kelkis, eikš. Kelkis, prisikelk!“

Tokia mūsų viltis mirties akivaizdoje. Tikinčiamajam tai plačiai atvertos durys; abejojančiam – šviesos spindulys, prasisverkiantis pro plyšį. Tačiau mums visiems tai bus malonė, kai mus apšvies ši susitikimo su Jėzumi šviesa.“

Pagal Vatikano radijo informaciją

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.